

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie III Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak

Protokolant: protokolant sądowy Barbara Berkowicz-Wolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla m. R. – M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2024 r.

sprawy **D. M.** oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 kk i **J. S.**

oskarżonego o czyny z art. 158 § 1 kk i z art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 12 grudnia 2023 r., sygnatura akt X K 555/22

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II **eliminuje** sformułowanie : „utruty życia albo”,

b) **przyjmuje** za podstawę rozstrzygnięć z pkt I – V kodeks karny o treści obowiązującej do 30 września 2023 r. w związku z art. 4 § 1 kk i o ten przepis **uzupełnia** kwalifikacje prawne czynów przypisanych z art. 158 § 1 kk w pkt I i II oraz z art. 190 § 1 kk w pkt IV, podstawę prawną środka kompensacyjnego z pkt III oraz wymiaru kary łącznej z pkt V,

c) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt I **wymierza** oskarżonemu D. M. grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując, że 1 (jedna) stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (dwudziestu złotych),

d) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt II **wymierza** oskarżonemu J. S. grzywnę w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych przyjmując, że 1 (jedna) stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (dwudziestu złotych),

e) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt IV **wymierza** oskarżonemu J. S. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przyjmując, że 1 (jedna) stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (dwudziestu złotych),

f) w miejsce łącznej kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt V **wymierza** oskarżonemu J. S. karę łączną grzywny w wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że 1 (jedna) stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (dwudziestu złotych),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok **utrzymuje** w mocy,

III. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 1.033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu A. Przychodni w postępowaniu odwoławczym,

IV. **zasądza** na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego D. M. kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych), a od oskarżonego J. S. kwotę 1.700,00 zł (jeden tysiąc siedemset złotych) tytułem częściowego ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, w pozostałej części **zwalnia** oskarżonych od ich uiszczenia **obciążając** w tym zakresie wydatkami Skarb Państwa.

SSO Grażyna Artymiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 206/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2023 r. w sprawie o sygn. akt X K 555/22 przeciwko oskarżonym D. M. o czyn z art. 158 § 1 kk i J. S. o czyny z art. 158 § 1 kk i z art. 190 § 1 kk

11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

11.3. Granice zaskarżenia

11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

12.1. Ustalenie faktów

12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		D. M. J. S.	Uprzednia karalność	Informacja z K.	k. 277 k. 276
12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

12.2. Ocena dowodów

12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1		Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
Dotychczasowa karalność oskarżonych		Informacja z K.	Dowód w postaci informacji z K. w odniesieniu do oskarżonych D. M. i J. S. nie budzi wątpliwości, ani w zakresie formy, ani treści. Zostały one sporządzone przez uprawniony do tego podmiot w formie przewidzianej dla tej czynności. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała jej autentyczności i rzetelności.

12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2		Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
---	--

Lp.	Zarzut obrońcy oskarżonego D. M.	
1) Ad 1) 2) Ad 2) 3) Ad 3) 4) Ad 4) 5) Ad 5)	obraży prawa materialnego tj. a to: art. 158 § 1 Kodeksu Karnego poprzez ich nieprawidłową wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błędne przyjęcie, że oskarżony D. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona powyższego występku, podczas gdy całokształt wszystkich okoliczności wskazuje, że brak jest dowodów popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obraży prawa materialnego polegający na nieprawidłowej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, może być skutecznie podniesiony w sytuacji, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Tymczasem Skarżący kwestionuje także poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne. Zauważyć jednak należy, że stypizowany w art. 158 § 1 kk występki ma charakter materialny w tym znaczeniu, że skutkiem tego typu przestępstwa jest już samo narażenie innych osób na uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 kk lub narażenie ich na dalej idące niebezpieczeństwo, tj. uszczerbku wskazanego w art. 156 § 1 kk, a nawet utraty życia. Stąd też dla przypisania sprawcy popełnienia przez niego czynu z art. 158 § 1 kk wymagane		

jest ustalenie jego udziału w pobiciu o niebezpiecznym charakterze powodującym stan realnego, bezpośredniego zagrożenia wystąpienia skutków wymienionych w tym przepisie (wyrok SN z dnia 15 czerwca 2021 r., IV KK 40/20; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 lipca 2021 r., II AKa 84/21). Oskarżeni brali udział w zdarzeniu, w którym wspólnie i porozumieniu dokonali zamachu na pokrzywdzonego A. Przychodni, zadając mu kopnięcia i ciosy, także pięściami w newralgiczne części ciała, w tym także w głowę, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. Aby doszło do wypełnienia znamion pobicia musi nastąpić atak co najmniej naruszający nietykalność cielesną drugiej osoby. W realiach niniejszej sprawy potwierdzone opinią biegłego zostały obrażenia ciała pokrzywdzonego naruszające czynności jego ciała na okres powyżej 7 dni (art. 157 § 1 kk). Okoliczności ich powstania, a także umiejscowienie śladów zewnętrznych na ciele pokrzywdzonego wskazuje na wielość uderzeń i kopnięć oraz ich siłę. Takie zachowanie połączone z udziałem wspólnie z inną osobą tworzyć może owo kwantum niebezpieczeństwa, o jakim mowa w art. 158 § 1 kk. Nie potrzeba żadnych wiadomości specjalnych, by ocenić, że zachowanie takie może - choć nie musi - spowodować uszczerbek na zdrowiu. Właśnie owa możliwość wystąpienia uszczerbku stanowi znamię typu, o którym mowa w art. 158 § 1 kk, a nie samo jego wystąpienie (postanowienie SN z dnia 8 czerwca 2021 r. IV KK 223/21). Do przyjęcia udziału w pobiciu nie jest konieczne, aby konkretna osoba zadała innej cios w

postaci uderzenia ręką lub kopnięcia nogą. Udział w pobiciu musi polegać na świadomym współdziałaniu uczestników pobicia, na włączeniu się do zajścia i aktywnym udziale, a nawet na zagrzewaniu do walki. Wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiej osoby. Każda osoba dorosła ma świadomość, że wielokrotne zadanie ciosów w górne części ciała przez mężczyzn, będących w sile wieku może prowadzić do narażenia na niebezpieczeństwo wskazanego w art. 158 § 1 kk wystąpienia skutku. Dla przypisania i dowodowego wykazania sprawstwa czynu zabronionego z art. 158 § 1 kk, nie jest niezbędne, jak zdaje się oczekiwać Skarżący, dysponowanie dowodami potwierdzającymi rodzaj zadanych przez konkretną osobę razów i ich poszczególne następstwa. Skarżący podkreślając, że oskarżony zadał mniejszą liczbę ciosów i z mniejszą siłą uderzeń (ochrona własnych rąk), zdaje się oczekiwać na odmienną ocenę zachowania oskarżonego D. M.. Zapomina jednak, że opinia biegłego lekarza potwierdzającego doznane przez pokrzywdzonego uszkodzenia ciała naruszające czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni, jest wystarczającym dowodem potwierdzającym wystąpienie skutku w postaci narażenia na niebezpieczeństwo, o jakim mowa w art. 158 § 1 kk. Przywołany przepis stanowi namiastkę odpowiedzialności zbiorowej. Quasi odpowiedzialność zbiorowa przejawia się tym, że sprawcy odpowiadają na podstawie tego przepisu niezależnie od tego, czy to właśnie zachowanie tej konkretnej osoby stanowi o niebezpieczeństwie dla zdrowia pokrzywdzonego, czy można tej osobie przypisać zadanie

<p>uderzenia powodującego konkretny uszczerbek na zdrowiu. Przyjmuje się, że nie jest nawet konieczne udowodnienie, że w trakcie zdarzenia konkretny sprawca zadał cios, uderzenie, a wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem innego człowieka (wyrok SA w Warszawie z dnia 1 października 2020 r., II AKa 349/19). Pobicie to występki, który wymaga umyślności w zakresie przystąpienia do zdarzenia, w którym co najmniej trzech uczestników (atakujący i broniący się) narażonych jest na powstanie minimum średnich obrażeń ciała (wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 lutego 2020, II AKa 273/19). Zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest zasadny.</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. M.</p>		
<p>błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegające na błędnym przyjęciu, iż oskarżony D. M. dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy oskarżony przyznał się do zadania jedynie dwóch uderzeń rękami w korpus ciała A. Przychodni, nie zadawał innych uderzeń w twarz czy kopnięć, a wyjaśnienia te są zgodnie z twierdzeniami J. S. oraz świadka E. G. (1)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom Skarżącego, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są - co do zasady - prawidłowe, stanowią wynik nie budzącej większych</p>		

zastrzeżeń oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Apelacja obrońcy nie wykazała w sposób przekonujący, aby rozumowanie Sądu Rejonowego, przy ocenie zachowania oskarżonych było wadliwe bądź nielogiczne. W istocie zarzuty podniesione w apelacji mają charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na subiektywnej i jednostronnej interpretacji zebranych w sprawie dowodów oraz odmiennym uznaniu, jakie ostatecznie wnioski należy wyciągnąć z tych dowodów. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez Sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej tylko polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Poprawnie i skutecznie stawiany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych opiera się na założeniu, że dowody przeprowadzone zostały na rozprawie głównej w sposób prawidłowy i następnie zostały ocenione zgodnie z wymogami art. 7 kpk. Istotą tego uchybienia jest wykazanie, że Sąd pierwszej instancji wyprowadził błędne wnioski z treści dowodów, które zostały uznane za wiarygodne (wyrok SA w Warszawie z dnia 23 maja 2022 r., II AKa 339/20, Legalis nr 2713690). Skoro istota zarzutu - podniesionego przez

Skarżącego - błędu w ustaleniach faktycznych opiera się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy na forsowaniu własnego poglądu strony, nie mógł Skarżący osiągnąć zamierzonego wnoszonym środkiem odwoławczym celu. Stawiając tego rodzaju zarzut należy bowiem wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodów, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji. Błąd w ustaleniach faktycznych może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznamomości określonych dowodów bądź braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 kpk). Kontrola odwoławcza żadnej z form błędu nie ujawniła, wskazane zaś w apelacji argumenty w żaden sposób nie podważają prawidłowości dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych co do przypisanego oskarżonemu D. M. czynu. Zgłoszony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut odwoławczy w rzeczywistości sprowadza się do kwestionowania w dużej mierze dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału i odmiennego wartościowania tych dowodów (vide zarzut 3 omówiony poniżej). Jak wynika z treści apelacji, zgłoszony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miał polegać na błędnym przyjęciu, że oskarżony D. M. dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy oskarżony

przyznał się do zadania jedynie dwóch uderzeń rękami w korpus ciała A. Przychodni, nie zadawał innych uderzeń w twarz czy kopnięć, a wyjaśnienia te są zgodnie z twierdzeniami J. S. oraz świadka E. G. (1). Podnoszony błąd miał wynikać z dokonania przez Sąd ustaleń na podstawie dowodów ocenionych – zdaniem Skarżącego - nieprawidłowo. Błądność tych ustaleń faktycznych wynikać miała z poczynienia ich na podstawie innych dowodów niż te, które preferuje Skarżący. Sąd odwoławczy nie stwierdził jednak trafności postawionego w pierwszym rzędzie zarzutu obrazy przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów (uwagi poniżej ad zarzut 3), a tym samym brak jest podstaw, aby uznać zasadność tak podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe mające na celu jak najbardziej dokładne i obiektywne ustalenie wszystkich okoliczności istotnych dla prawnokarnej oceny zachowań oskarżonych opisanych w akcie oskarżenia, a znajdujących oparcie w zebranych materiale dowodowym, który poddany został wszechstronnej analizie oraz szczegółowej i w efekcie trafnej ocenie. Sąd wszystkie zgromadzone w tej sprawie dowody ocenił, zestawiając przy tym ich treść ze sobą, a następnie przyznał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich, bądź też jedynie określonym ich częściom, które na to w jego przekonaniu zasługiwały, co umotywował w pisemnym uzasadnieniu, zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk, a więc zgodnie z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz

<p>logicznego rozumowania. Zarzut nie mógł zostać uwzględniony.</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego D. M.</p>		
<p>obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk i art. 626 kpk, której Sąd dopuścił się przez, że: dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego sprawy i ukształtowaniem przekonania Sądu na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów, ocenionych dowolnie, a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co spowodowało uznanie oskarżonego D. M. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego przyjęcia, usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;</p> <p>art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego,</p> <p>art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk poprzez nieuwzględnienie jako podstawy wyrokowania całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, pominięciu sprzeczności w zeznaniach A. Przychodni z twierdzeniami innych uczestników zdarzenia i świadka, który widział jego przebieg;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

W procedowaniu Sądu Rejonowego nie sposób dopatrzeć się naruszenia wskazanych w zarzucie apelacji obrazy przepisów postępowania, których naruszenie miałyby wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności zaś przepisów: art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 kpk i art. 626 kpk.

W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, iż samo naruszenie art. 4 kpk - mającego charakter gwarancji procesowej - nie może stanowić podstawy apelacji. Przestrzeganie naczelných zasad procesu karnego jest gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretných, szczegółowych przepisów może uzasadniać zarzut apelacyjny. Niezbędne jest tu zatem wykazanie konkretnej normy procesowej, którą naruszono w związku z zasadą obiektywizmu statuowaną w tym przepisie. Respektowanie tej zasady gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wykazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut. Nie jest zatem prawidłowe podnoszenie zarzutu naruszenia art. 4 kpk bez jego powiązania z przepisem konkretyzującym tą zasadę w postępowaniu organu procesowego.

Kolejny zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk (postanowienie SN z dnia 9 kwietnia 2021 r., IV KK 415/20, LEX nr 3159990), jak czyni to Skarżący, gdyż dotyczy on wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. Zastosowanie art. 5 § 2 kpk możliwe jest jedynie wówczas,

gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów oraz dokonania ich oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 kpk, pojawią się w sprawie takie wątpliwości, których nie da się wyeliminować (wyrok SA w Warszawie z dnia 18 października 2021, II AKa 286/20, LEX nr 3283604). Dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów, czego zdaje się oczekiwać Skarżący, jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji. Nie można wprowadzić sytuacji, że pomimo wysiłków Sądu pojawią się wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk, lecz warunkiem ich powstania musi być prawidłowo przeprowadzone postępowanie dowodowe i ocena dowodów uwzględniająca wymogi art. 7 kpk. Nie można w żadnym wypadku reguły z art. 5 § 2 kpk traktować jako prowadzącej do niwelacji ewentualnej wadliwości postępowania dowodowego, czy też pobieżnej oceny dowodów (postanowienie SN z dnia 30 listopada 2021 r., IV KS 54/21, LEX nr 3315437). Dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez Skarżącego własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. Skarżący, dążąc do skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk, powinien w środku odwoławczym wyraźnie wskazać, jakie wątpliwości sąd a quo rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego albo też ewentualnie, jakie wątpliwości sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy powinien był powziąć, uzasadniając jednocześnie, jakie

względy leżą u podstaw wniosku o powinności powzięcia tych wątpliwości przez sąd a quo. O naruszeniu tego przepisu można bowiem mówić tylko wówczas, gdy sąd meriti ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego. Jednocześnie należy ponownie przypomnieć, że naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 kpk ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne, które organ procesowy rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w art. 5 § 2 kpk (postanowienie SN z dnia 12 lipca 2021 r., IV KK 726/19, LEX nr 3232651). Chybiony jest zarzut naruszenia tego przepisu.

Podnosząc zarzut naruszenia art. 7 kpk, Skarżący powinien wskazać konkretne okoliczności i dowody, które w jego przekonaniu zostały wadliwie ocenione, a także na czym ta dowolna ocena polegała i jaki powinien być efekt prawidłowej oceny materiału dowodowego. Zarzut naruszenia tego przepisu wymaga zatem wykazania wad w sposobie dokonania przez Sąd oceny konkretnych dowodów, tymczasem Skarżący wskazuje jedynie wynik oceny, domagając się podzielenia oceny dowodów dokonanej przez siebie. Wbrew twierdzeniom Skarżącego Sąd Rejonowy odniósł się do całości materiału dowodowego, który stanowił podstawę czynionych ustaleń faktycznych. Podał go ocenie, podobnie jak przedstawił ocenę dowodów odrzuconych,

które z uwagi na nieprzyznanie im atrybutu wiarygodności nie stanowiły podstawy czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Skarżący poza przywołaniem przepisów nie wykazuje okoliczności popierających jego stanowisko, co do przywoływanych jako ocenionych z obrazą art. 7 kpk dowodów. Zarzut tak motywowany wydaje się być tylko wynikiem wydania orzeczenia niezgodnego z oczekiwaniem Skarżącego. Naruszenie art. 7 kpk, a w związku z tym dokonanie błędnych ustaleń faktycznych (powyżej uwagi ad zarzut 2), może być skutecznie podniesione wtedy, gdy Skarżący wykaże, że Sąd orzekający – oceniając dowody – naruszy zasady logicznego rozumowania oraz nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, gdy nadto Sąd nie orzeknie z obrazą art. 410 kpk i art. 424 kpk oraz nie uchybi dyrektywnie art. 5 § 2 kpk. Tego rodzaju uchybień tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, Sąd odwoławczy nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił Skarżący. Dla zasadności tak stawianego zarzutu nie wystarczy bowiem zaprezentowanie przez obrońcę oskarżonego własnych wątpliwości co do wiarygodności zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów, tym bardziej gdy uwzględnić fakt, iż dowody wskazywane przez Skarżącego były poddane przez Sąd I instancji ocenie i stanowiły podstawę – wbrew twierdzeniom Skarżącego – czynionych ustaleń,

jak również wykorzystane do weryfikacji materiału dowodowego, którym Sąd dysponował. Zarzut obrazy art. 7 kpk wymaga wykazania uchybień w dokonanej ocenie konkretnych dowodów prowadzącej do wniosku, że Sąd ocenił dowody przekraczając granice oceny swobodnej, a wyciągane w tej mierze wnioski świadczą o dowolności analizy i oceny dowodów. W procesie karnym nie chodzi jednak o to, by ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne była nieprzekonująca dla strony, lecz o to, by były one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego poddanego prawnokarnej ocenie. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia jeszcze trafności zarzutu obrazy art. 7 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2022 r., II AKa 458/21, Legalis nr 2714812). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd Rejonowy powziął w tej mierze jakiegokolwiek wątpliwości. W kwestii naruszenia art. 7 kpk istotne jest wykazanie konkretnych uchybień w przedstawionym przez Sąd wywodzie argumentacyjnym (w postaci naruszeń wskazanych w zarzucie apelacji elementów), natomiast sama prezentacja przez skarżącego własnej oceny dowodów czy interpretacji ustalonych okoliczności, nie jest aktywnością, która może doprowadzić do stwierdzenia naruszenia przywoływanych przepisów. Sam fakt, że przyjęte przez Sąd założenia dowodowe nie odpowiadają subiektywnym oczekiwaniom strony, nie jest bowiem wystarczający do uznania zasadności zarzutu naruszenia

zasady swobodnej oceny dowodów (postanowienie SN z dnia 22 marca 2022 r., II KK 31/21, Legalis nr 2741089).

Natomiast z naruszeniem art. 410 kpk mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy Sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego, a rozstrzygnięcie Sądu nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Zarzucane naruszenie wymaga wykazania określonych - istotnych braków w ujawnieniu dowodów i wyjaśnianiu całokształtu okoliczności sprawy. Jeżeli skarżący nie wykaże, że określonej okoliczności (dowodu) nie ujawniono, nie przeprowadzono, albo uczyniono to sprzecznie z procedurą, to zarzut naruszenia wymienionych przepisów jest pusty. Samo nawet stwierdzenie naruszenia przepisów postępowania nie przesądza o zasadności zarzutu, konieczne jest ponadto wykazanie, że stwierdzone uchybienie procesowe mogło mieć - in concreto - wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (uch. SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 73/07, LEX nr 569070). Odmówienie wiarygodności części materiału dowodowego, a następnie pominięcie w ramach czynionych ustaleń faktycznych tych dowodów, nie może być postrzegane jako wydanie rozstrzygnięcia na podstawie części okoliczności sprawy, wbrew regułom wynikającym z art. 410 kpk. Przepisu tego nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi

zatem naruszenia podniesionych w apelacji przepisów postępowania dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nieodpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji wymienianych w apelacji przepisów (wyrok SA w Łodzi z dnia 7 grudnia 2016 r., II AKa 223/16).

Podkreślić należy, że skarżący nie wykazał wpływu zarzucanej obrazy art. 424 kpk na treść zaskarżonego wyroku. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak i treść przeprowadzonych w sprawie dowodów, pozwala uznać, iż ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu spełnia wszystkie ustawowe wymogi. Sąd orzekający ma bowiem prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 kpk) oznacza konieczność znajdowania się ich w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygania. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygania polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. W odpowiedzi na podniesiony zarzut obrazy art. 424 § 1 kpk należy stwierdzić, że Sąd I instancji wskazał w treści uzasadnienia dowody stanowiące podstawę czynionych ustaleń faktycznych przesądzające

o przypisaniu oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, a nadto powody, dla których Sąd nie uznał dowodów przeciwnych, zwłaszcza zaprzeczenia przez oskarżonego popełnienia zarzucanego czynu. Przywołany art. 424 § 1 kpk zobowiązuje do „zwięzłego” przedstawiania wywodów uzasadnienia w zakresie dotyczącym przewidzianych w dalszej części tego przepisu składników treściowych uzasadnienia, które winno obejmować całokształt okoliczności faktycznych i prawnych istotnych dla rozstrzygnięcia, a sąd nie może w nim pomijać analizy dowodów, w oparciu o które zbudował faktyczną podstawę swojego rozstrzygnięcia. Tym obowiązkom Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom Skarżącego, podołał. Nawet bowiem sporządzenie lakonicznego, odnoszącego się ogólnie do poszczególnych dowodów, uzasadnienia wyroku, spełnia ustawowe kryteria tego dokumentu procesowego. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazuje bowiem na logiczne powiązanie poszczególnych dowodów z okolicznościami zarzucanego i następnie przypisanego oskarżonym zachowania, które wymagały udowodnienia. Sąd orzekający z taką samą wnikliwością ocenia dowody, które odrzuca, jak i dowody, na których opiera wyrok. Podkreślić należy również, że Sąd Rejonowy wskazuje, którym z dowodów oraz w jakich fragmentach dał wiarę i dlaczego, a także przytacza w szczególności powody, które zdecydowały o odmówieniu wiary części wypowiedzi osobowych źródeł dowodowych, pozostającym w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Jednocześnie

Sąd przedstawia wynik analizy tych wypowiedzi i poddaje je ocenie. Tak sporządzone uzasadnienie nie utrudnia, jak i nie uniemożliwia przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Bez trudu można prześledzić tok rozumowania Sądu, zwłaszcza w zakresie dania bądź odmowy dania wiary przywoływanym w apelacji dowodom. Z pisemnych motywów rozstrzygnięcia nietrudno też uzyskać wiedzę co do tego, na których dowodach i z jakiej przyczyny Sąd orzekający oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie. W związku z powyższym nie ma mowy w realiach niniejszej sprawy o naruszeniu przez Sąd Rejonowy dyspozycji wskazywanych przepisów postępowania, w szczególności zaś art. 424 kpk.

Mimo przywołania art. 626 kpk z treści postawionego zarzutu nie można odczytać na czym naruszenie tego przywołanego przepisu miałoby polegać.

Zarzut obrońcy oskarżonego D. M.

rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec D. M. z uwagi na fakt, że w/w pracuje dorywczo z której się utrzymuje i ewentualne wykonanie kary ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy narażałoby D. M. na brak zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych i brak środków do życia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ustawodawca chroniąc swobodę orzekania, nie pozwala sądowi odwoławczemu na ingerencję w wymiar orzeczonych kar przez Sąd I instancji w każdym przypadku, gdy w jego ocenie orzeczone kary mogłyby być surowsze bądź łagodniejsze. Ingerencja taka jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy stwierdzona łagodność lub surowość razi swoją niewspółmiernością. Gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że wystąpiła wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, że kary dotychczas wymierzone nazwać byłoby można niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować. Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, zachodzi w przedmiotowej sprawie, zwłaszcza w połączeniu z dyrektywą z art. 58 kk. Nie można, przy ocenie zasadności tak postawionego zarzutu, pomijać sytuacji, w której orzeczona kara nie będzie wykonywana, tylko dlatego że nałożony na oskarżonego obowiązek pracy, zważywszy na jego właściwości i warunki osobiste, w tym dotychczasowy sposób uzyskiwania środków na utrzymanie, będzie konkurował z innymi zajęciami oskarżonego zapewniającymi mu źródło dochodów a nie pozwalających na realizację obowiązku pracy. Biorąc pod uwagę wszystkie

dyrektywy sądowego wymiaru kar, należy bowiem podzielić stanowisko Sądu I instancji, że adekwatną do społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu i sprawiedliwą w niniejszej sprawie, nie jest kara pozbawienia wolności. Zważywszy na przywołane okoliczności dotyczące sytuacji oskarżonego i jego możliwości realizacji obowiązku pracy, orzeczenie kary ograniczenia wolności mogłoby również zostać odebrane jako niesprawiedliwe, ze względu na uciążliwość tej kary dla oskarżonego. W ocenie Sądu spełni natomiast względy prewencji indywidualnej, jak i społecznego oddziaływania, przy jednoczesnej zgodności ze stopniem społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i odzwierciedlającą stopień zawinienia oskarżonego, kara łagodniejszego rodzaju – kara grzywny. Stąd częściowo słuszny zarzut.

Wniosek obrońcy oskarżonego D. M.

o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa

ewentualnie

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

na podstawie art. 626 w zw. z art. 634 kpk wnoszą o zasądzenie na rzecz oskarżonego D. M. kosztów procesu według norm przepisanych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kontrola odwoławcza nie potwierdziła naruszeń procedury przy gromadzeniu i ocenie dowodów ze strony Sądu I instancji w konsekwencji mogących mieć wpływ na treść orzeczenia kończącego postępowanie, z powodu poczynionych zdaniem Skarżącego błędnych ustaleń faktów, istotnych z punktu widzenia realizacji znamion typu czynu z art. 158 § 1 kk. Prawidłowa zaś ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie doprowadziła sąd meriti do słusznego przekonania o sprawstwie oskarżonych w zakresie zarzucanego czynu. Materiał dowodowy był kompletny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Stąd też wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji nie mógł być uwzględniony. Bezpodstawny był także stawiany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, będącego wynikiem przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, przy jednocześnie z niego wywodzonym nietrafnym zarzucie naruszenia prawa materialnego. W oparciu o zebrany pełny materiał dowodowy i oceniony w zgodzie z regułami zawartymi w art. 7 kpk, Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał oskarżonemu realizację znamion typu czynu zabronionego z art. 158 § 1 kk, stąd też postulat Skarżącego w zakresie zgłoszonego wniosku o uniewinnienie oskarżonego D. M. od zarzucanego mu czynu nie mógł zyskać akceptacji Sądu Odwoławczego.</p>	

<p>Orzeczenie o kosztach stanowi roszczenie akcesoryjne, uzależnione od wyniku postępowania odwoławczego. W realiach niniejszej sprawy, przy niezasadności w znacznej mierze podniesionych zarzutów, jak i braku podstaw do uwzględnienia zgłoszonych wniosków, bezpodstawny jest postulat zasądzenia na rzecz oskarżonego kosztów procesu według norm przepisanych.</p>		
<p>Zarzut obrońcy oskarżonego J. S.</p>		
<p>rażącej surowości kary ograniczenia wolności nie uwzględniającej okoliczności dotyczących się oskarżonego J. S. w szczególności faktu przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przyczynienia się do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i szybkiego zakończenia postępowania, przeproszenia pokrzywdzonego, okazanej skruchy jak również nieuwzględnienia przez Sąd okoliczności dotyczących się oskarżonego, a zatem osobowość, jak i zatrudnienia oskarżonego;</p> <p>rażącej niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego J. S. kary ograniczenia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa jakiego dokonał, winy oraz w relacji do celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania jak również w stosunku do sytuacji materialnej oskarżonego, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczy orzeczenie kary grzywny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przy uwzględnieniu powyżej wypowiedzianych w odniesieniu do zarzutu z pkt 4) uwag, które zachowują swoją aktualność i należałoby je w znacznej mierze powtórzyć w związku z postawionym przez obrońcę oskarżonego J. S. zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary także wobec tego oskarżonego zaskarżonym wyrokiem, zauważyć należy, że Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonego przy zastosowaniu art. 37a kk kary innego rodzaju niż kara pozbawienia wolności dał wyraz – wbrew twierdzeniom Skarżącego - uwzględnienia przytaczanych w zarzucie okoliczności dotyczących się oskarżonego J. S., zarówno wynikających z jego postawy procesowej (tj. przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów, przyczynienia się do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i szybkiego zakończenia postępowania), jak też jego postawy wobec czynu i pokrzywdzonego (przeproszenie pokrzywdzonego, okazana skrucha). Zgodzić natomiast się należy ze Skarżącym, że Sąd I instancji przy spełnieniu warunków orzeczenia kary alternatywnie wymierzonej przy zastosowaniu art. 37a kk zamiast kary pozbawienia wolności, pominął dyspozycję art. 58 kk w kontekście przywoływanych przez obrońcę oskarżonego właściwości i warunków osobistych oskarżonego J. S. w relacji do celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania zwłaszcza zaś jej wpływu na sytuację materialną</p>	

<p>oskarżonego, co może determinować go w kierunku nie poddania się rygorom obowiązku pracy. Zwłaszcza z uwagi na kończący się okres jego zatrudnienia, uniemożliwiający wykonanie kary ograniczenia wolności w formie potrącenia wynagrodzenia za pracę. Stąd też słuszny jest wniosek o orzeczenie kary, której rodzaj nie będzie ograniczał możliwości uzyskania przez oskarżonego nowego zatrudnienia, ani też jego możliwości zarobkowania w ramach prac dorywczych, bez potrzeby zawierania umów o pracę. W tym zakresie zarzut apelacji zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonej kary przez orzeczenie wobec oskarżonego J. S. za I czyn przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. kary grzywny 200 stawek po 20 zł, za II czyn przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk kary grzywny 100 stawek po 20 zł, kary łącznej grzywny 250 stawek po 20 zł, ewentualnie</p> <p>o ustalenie wymiaru kary grzywny w stosunku do powyższych czynów według uznania Sądu, zaś w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy;</p> <p>o odstąpienie od obciążania oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Uwzględniając zasadność zarzutu obrońcy oskarżonego J. S. oraz podnoszone okoliczności dotyczące dyrektyw sądowego wymiaru kary, jak i celów i zadań przez nią spełnianych, czy też związanych z zachowaniem oskarżonego po popełnieniu zarzucanych mu czynów, wniosek o zmianę wyroku w kierunku złagodzenia konsekwencji związanych z wymiarem kar ograniczenia wolności za przypisane oskarżonemu czyny, zasługiwał na uwzględnienie, chociaż nie w zakresie postulowanego rozmiaru grzywny za przypisany oskarżonemu czyn z art. 158 § 1 kk.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1. 2. 3. Ad 1. Ad 2. Ad 3)</p>	<p>W przypadku zmiany ustawy sąd zobowiązany jest do ustalenia, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla sprawców. Ponieważ nowa ustawa (kodeks karny w brzmieniu obowiązującym po 1 października 2023 r.) przewiduje wyższą górną granicę ustawowego zagrożenia karą w art. 158 § 1 kk, jak również obostrzenia w zakresie zasad wymiaru kar zasadniczych, stosowania instytucji wymiaru kar orzekanych zamiast kary pozbawienia wolności, sądowego wymiaru kar i środków penalnych, niezbędnym stało się przywołanie art. 4 § 1 kk w podstawach skazania, wymiaru kar i środka kompensacyjnego, dla podkreślenia stosowania ustawy starej (Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w okresie poprzedzającym datę orzekania) jako względniejszej dla oskarżonych.</p> <p>W wypadku przestępstwa stypizowanego w art. 158 § 1 kk skutek w postaci narażenia został określony w formie alternatywy rozłącznej. Dlatego też w ramach opisu czynu przypisanego w wyroku skazującym zamieszczanie w opisie czynu wszystkich alternatywnych znamion wynikających z treści konkretnego przepisu nie było prawidłowe. Stąd należało wyeliminować zwrot „utrata życia” z opisów czynu przypisanego oskarżonym.</p>

	<p>Kierowanie się tymi samymi dyrektywami przy wymiarze kar orzekanych wobec oskarżonych, działających wspólnie i w porozumieniu w popełnieniu przypisanego im bez zróżnicowania ról w realizacji znamienia skutku, jednocześnie orzeczenie innych co do rozmiaru kar, bez wyraźnego wskazania przyczyn takiego zróżnicowania, sprawia że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, stąd podlega ono zmianie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, na mocy art. 440 kpk.</p>
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Ponieważ w dacie czynów popełnionych przez oskarżonych (10 grudnia 2021 r.) obowiązywały inne przepisy ustawy karnej, a w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy (12 grudnia 2023 r.) i dalej przez Sąd odwoławczy (20 czerwca 2024 r.) inne, które weszły w życie w znacznej mierze z dniem 1 października 2023 r. po dacie popełnienia przez oskarżonych czynów objętych aktem oskarżenia, należało dokonać oceny czynów objętych przedmiotem procesu z punktu widzenia kwalifikacji prawnej i stosowanych sankcji z uwzględnieniem tych zmian. Między datą popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów i datą wydania przez Sąd Rejonowy wyroku, którym przypisał on oskarżonym sprawstwo i zawinienie zarzucanych im czynów oraz wymierzył kary i orzekł środki kompensacyjne, nastąpiła zmiana przepisów Kodeksu karnego, której nie można pominąć (Sąd Rejonowy też ją dostrzegł, czemu dał wyraz w odwołaniu się do art. 4 § 1 kk obok powoływanego art. 37a kk, jednak to, że sąd wybierze, jako względniejszy dla oskarżonego, jeden reżim prawny, to powinien konsekwentnie zastosować jego regulacje w całości do wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku. Tak jak uczynił to Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku może dawać asumpt do twierdzeń o tym, że w pewnych punktach uwzględniał dyrektywy intertemporalne, w innych zaś już nie). Z punktu widzenia kwestii odpowiedzialności oskarżonych w realiach niniejszej sprawy najistotniejszą jest zmiana polegająca na modyfikacji penalizacji typu czynu zabronionego, którego popełnienie im zarzucano i następnie przypisano. Rzecz mianowicie w tym, że stypizowany w art. 158 § 1 kk występki zagrożony był w dacie czynu zagrożony był karą do 3 lat pozbawienia wolności, aktualnie zaś (od</p>	

1 października 2023 r.) karą do 5 lat pozbawienia wolności. Fakt, że wymierzona kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie nowej nie przesądza automatycznie, że nie jest konieczna weryfikacja, która z ustaw jest względniejsza dla sprawcy (wyrok SN z dnia 19 stycznia 2022 r. II KK 186/20). Jednak w przypadku zmiany granic zagrożenia ustawowego należy mieć na względzie, że ustawodawca sygnalizuje, że dokonał ponownej oceny stopnia naganności danej grupy czynów (jako całości). Oznacza to w praktyce, że dokonując wymiaru kary w oparciu o ustawę nową, przewidującą surowsze zagrożenie, sąd operuje w optyce stopnia społecznej szkodliwości już w nowej normatywnej rzeczywistości i musi brać pod uwagę zaistniałą zmianę w ocenie aksjologicznej dokonanej przez ustawodawcę. Naturalnie z uwagi na indywidualizację kary sąd karę kształtuje w oparciu o całokształt okoliczności obciążających i łagodzących, to wciąż musi pod uwagę brać nowe realia zagrożenia ustawowego. Nowelizacja przepisów ustawy karnej obowiązująca od 1 października 2023 r. wprowadza także szereg obostrzeń wpływających na zasady i dyrektywy sądowego wymiaru kar i orzekanych środków, zwłaszcza zaś w przypadku czynów zagrożonych wyłącznie karą pozbawienia wolności, by orzec karę innego rodzaju należy mieć na względzie, że w art. 37a § 1 kk podniesione zostały dolne granice wymiaru kar wolnościowych z 3 miesięcy ograniczenia wolności na 4 miesiące oraz ze 100 stawek dziennych grzywny na 150 stawek dziennych. Z tej instytucji wymiaru kar Sąd Rejonowy korzystał (wyłącznie przy tym przepisie – art. 37a § 1 kk - przywołał art. 4 § 1 kk), a apelacje wniesione zostały wyłącznie na korzyść oskarżonych i nie podnoszono w nich zarzutów dotyczących kwestii intertemporalnych, tym niemniej winno nastąpić przy każdym przywołaniu przepisu ustawy karnej wskazanie, przepisy której ustawy Sąd uznał za względniejsze i właśnie te zastosował. Stąd też przywołanie art. 4 § 1 kk winno nastąpić nie tylko przy odwołaniu się do stosowania art. 37a § 1 kk, który niewątpliwie po 1 października 2023 r. obowiązywał w wersji zmienionej powodującej, że wcześniej obowiązująca ustawa Kodeks karny (do 30 września 2023 r.) była dla oskarżonych względniejsza. Nie można jednak pomijać zmian innych przepisów tej ustawy. Względność ustaw dokonana w ramach stosowania art. 4 § 1 kk powinna być oceniana przez całościowe (zbiorcze) porównanie wszystkich rozwiązań dotyczących orzekania w wyroku w stanach prawnych występujących w dacie czynów zarzuconych

i w dacie orzekania, ale także w czasie między tymi datami. Ustawą względniejszą jest w związku z tym ta ustawa, która - po przeprowadzeniu kompletnej oceny wszelkich skutków zastosowania owych konkurujących ze sobą ustaw - *in concreto* przewiduje dla danego oskarżonego konsekwencje łagodniejsze (wyrok SN z dnia 19 marca 2024 r., IV KK 505/23). Jednocześnie odnośnie danego czynu (jego konsekwencji prawnych) należy zastosować ustawę względniejszą dla sprawcy w całości i nie jest dopuszczalne równoczesne stosowanie dwóch czy więcej stanów prawnych (wyrok SA w Warszawie z dnia 22 listopada 2023 r., VIII Aka 59/23), wyrazem zaś tego jest wskazywanie art. 4 § 1 kk we wszystkich elementach części dyspozytywnej wyroku (jego sentencji), w których stosownie do art. 413 § 1 pkt 6 oraz § 2 kpk, następuje przytoczenie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego, jak i wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej rozstrzygnąć co do kary, środków karnych i kompensacyjnych oraz innych mających zastosowanie (np. zaliczenie okresu zatrzymania na poczet kary). Tym samym niezbędne było uzupełnienie kwalifikacji prawnych czynów przypisanych oskarżonemu (prawidłowe kwalifikacje przypisanych występów: z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk), podstaw wymiaru kar i obowiązku zadośćuczynienia z art. 46 § 1 kk oraz wymiaru kary łącznej orzekanej wobec oskarżonego J. S. - każdorazowo o art. 4 § 1 kk. Konieczne stało się zatem zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych, jak również w podstawach prawnych skazania i wymiaru środka kompensacyjnego art. 4 § 1 kk, albowiem ustawa „stara”, obowiązująca w dacie popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, była dla oskarżonych względniejsza. Wyrazem tego jest potrzeba zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uzupełnienie przywoływanych w wyroku przepisów o art. 4 § 1 kk.

W wypadku przestępstwa stypizowanego w art. 158 § 1 kk skutek w postaci narażenia (znamię strony przedmiotowej) został określony w formie alternatywy rozłącznej, tj. narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk. W konsekwencji sprawcy tego typu przestępstwa możliwe jest przypisanie tylko jednej z tych alternatywnie wskazanych postaci narażenia, tj. utraty życia albo wystąpienia skutku z art. 156 § 1 kk lub też z art. 157 § 1 kk. Wadliwe jest zatem

w ramach opisu czynu zarzucanego przywoływanie znamion w ustawie alternatywnie określanych. Sąd Rejonowy za oskarżycielem publicznym dokonał w wyroku skazującym przypisania oskarżonym czynów z wadliwym opisem znamion strony przedmiotowej (art. 413 § 2 pkt 1 kpk). Zamieszczanie w opisie czynu wszystkich alternatywnych znamion wynikających z treści konkretnego przepisu, który wskazuje na możliwość popełnienia identycznie kwalifikowanego przestępstwa w różnych formach (postanowienie SN z dnia 15 lipca 2021 r., IV KK 237/21), jest błędne, albowiem w czasie jednego czynu skierowanego na szkodę jednej osoby „w ramach jego pobicia” wyczerpanie znamienia „narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia” wyklucza możliwość jednoczesnego wyczerpania znamienia „narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 156 § 1 kk lub z art. 157 § 1 kk”. Na to wskazuje użycie w tekście normy prawnej art. 158 § 1 kk spójnika „albo”, podkreślającego wystąpienie alternatywy rozłącznej przywołanych w nim znamion strony przedmiotowej (skutku). Występek z art. 158 § 1 kk ma charakter materialny i do przypisania sprawcy popełnienia tego przestępstwa nie wystarczą ustalenia dotyczące udziału w bójce (pobicie), lecz także znamie, że bójka (pobicie) miała charakter niebezpieczny, który powodował stan realnego, bezpośredniego zagrożenia utraty życia albo skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 kk (wyrok SA w Białymstoku z dnia 5 marca 2021 r., II AKa 173/20, LEX nr 3403478). To nakazywało eliminację alternatywnie określonego znamienia w ogóle nie wykazywanego w realiach niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy za oskarżycielem powieilił wadliwy opis czynu, bo dokonał skrótowego przypisania czynów zarzucanych aktem oskarżenia „wyżej w wyroku opisanych”.

Sąd Rejonowy nie omawia odrębnie przypisania oskarżonym D. M. i J. S. występkowi z art. 158 § 1 kk, w szczególności zaś z treści uzasadnienia nie wynika, by w odmienny sposób ustalił ich rolę w realizacji znamion przypisywanego czynu, w szczególności zaś w większym lub mniejszym przyczynieniu się do wywołania skutku (narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, czy też swoim zachowaniem wywołania poszczególnych następstw wskazywanych w opinii biegłego. Zresztą orzekając środek kompensacyjny z art. 46 § 1 kk dał Sąd Rejonowy wyraz jednakowemu udziałowi

oskarżonych w partycypacji w zadośćuczynieniu krzywdzie wyrządzonej pokrzywdzonemu ich czynem. Zatem orzeczona wobec oskarżonego D. M. kara jednego roku ograniczenia wolności nie koresponduje z karą orzeczoną wobec oskarżonego J. S. 10 miesięcy ograniczenia wolności za ten sam przypisany oskarżonym czyn. Sąd odnosząc się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do tej kwestii używając liczby mnogiej wskazuje, że: „wymierzając karę miał na uwadze okoliczności, w których oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim, narażając pokrzywdzonego na doznanie obrażeń ciała, zagrażając jego zdrowiu i życiu poprzez zadawanie mu ciosów w głowę, kopanie go po ciele, motywacją była chęć „wymierzenia samodzielnie sprawiedliwości” za pobicie wcześniej E. G. przez pokrzywdzonego (...)” i dalej „wymierzone kary są adekwatne do winy i społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścili się oskarżeni (...)”. Takie ujęcie wyjaśnienia przyczyn rozmiaru orzekanych kar może przemawiać jedynie za karami co do ich wymiaru jednakowymi – skoro rola w popełnieniu czynu nie została zróżnicowana (była taka sama) i ocena Sądu prowadzi do stwierdzenia, że wymierzone kary są adekwatne do winy i społecznej szkodliwości czynu, to nie mogą być różnej wysokości. Mogłyby zostać zróżnicowane, przyjmując inne elementy mające wpływ na wysokość orzekanych kar (uprzednia niekaralność jednego z oskarżonych i wcześniejsza karalność drugiego z oskarżonych, jednak nie w takim ujęciu, jak uczynił to Sąd Rejonowy i uzasadnił. Zaznaczyć jednak trzeba, że uprzednia karalność D. M. dotyczy skazania we Francji za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę grzywny popełniony w sierpniu 2012 r. w tym też roku nastąpiło także wydanie wyroku, który uprawomocnił się w październiku 2012 r.). Kierowanie się tymi samymi dyrektywami przy wymiarze kar orzekanych wobec oskarżonych, działających wspólnie i w porozumieniu w popełnieniu przypisanego im bez zróżnicowania roli w realizacji znamienia skutku, jednocześnie orzeczenie innych co do rozmiaru kar, bez wyraźnego i przekonującego wskazania przyczyn takiego zróżnicowania, sprawia że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, stąd podlega ono zmianie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, na mocy art. 440 kpk, przy uwzględnieniu także treści zarzutów podniesionych przez Skarżących w ich apelacjach.

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Sąd Okręgowy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego, który oskarżonych D. M. i J. S. uznał za winnych popełnienia w sposób opisany w akcie oskarżenia występku z art. 158 § 1 kk (odnośnie do obu oskarżonych) i z art. 190 § 1 kk w odniesieniu do oskarżonego J. S..</p> <p>Sąd Okręgowy zaaprobował i w konsekwencji utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego wydane na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązujące oskarżonych D. M. i J. S. do zapłaty solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Przychodni kwoty 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>Sąd Okręgowy utrzymał orzeczenia Sądu Rejonowego odnoszące się do kosztów procesu (niekwestionowane w toku postępowania), w tym:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zasądzenie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. z Kancelarii Adwokackiej w R. kwoty 723,24 zł wraz z podatkiem VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu A. Przychodni, • przesądzenie zasady ponoszenia na podstawie art. 627 kpk przez oskarżonych przypadających od nich, a tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych. 	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie było żadnych merytorycznych czy formalnych racji, które przemawiałyby za koniecznością postąpienia w kierunku postulowanym przez Skarżącego obrońcę oskarżonego D. M.. Sąd Rejonowy w poprawnie przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego</p>	

prawidłowo, z zachowaniem zasad obiektywizmu i swobodnej oceny dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich słuszne wnioski tak co do bezprawności, jak i społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów z art. 158 § 1 kk (przy uwzględnieniu korekty opisu, o czym mowa poniżej) i z art. 190 § 1 kk. Swoje ustalenia i wnioski oparł na pełnym, skompletowanym w sposób niewadliwy materiale dowodowym. Skarżący nie wskazuje na luki, których wystąpienie mogłoby uzasadniać konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego jej rozpoznania. Zgromadzone dowody, a szczególnie te mające znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonych poddane zostały ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Zarzuty apelacyjne odnoszące się do nieprawidłowej oceny materiału dowodowego i błędnych ustaleń faktycznych nie zyskały aprobaty sądu odwoławczego. Kontrola instancyjna nie potwierdziła podniesionych w środku odwoławczym uchybień co do ocen w zakresie sprawstwa i bezprawności, w tym również elementów determinujących stopień społecznej szkodliwości czynów, jak również zawinienia oskarżonych. Sąd Okręgowy podziela zajęte przez Sąd Rejonowy w tej mierze stanowisko (mimo dokonanej korekty, która nie miała przełożenia na wyciągnięte wobec oskarżonych konsekwencje co do pociągnięcia ich za nie do odpowiedzialności karnej). Wnioski Sądu I instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 kpk), zgodnie z dyrektywami dążenia do prawdy (art. 2 § 2 kpk) i bezstronności (art. 4 kpk), a tym samym nie wykraczają poza granice ocen określonych dyspozycją art. 7 kpk. Dlatego też brak było podstaw do uwzględnienia postulatu Skarżącego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. M.. Również orzeczony środek kompensacyjny, zważywszy na niewymierną krzywdę pokrzywdzonego został przez Sąd orzeczony w rozmiarze zasługującym na akceptację. Rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie kosztów postępowania nie były kwestionowane, nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Zważywszy na dokonane korekty zaskarżonego orzeczenia w wyniku postępowania apelacyjnego, tak co do kwalifikacji prawnych, podstaw prawnych wymiaru kar i środka kompensacyjnego oraz zmianę zasadniczą zaskarżonego wyroku w odniesieniu do rodzaju orzeczonych za przypisane oskarżonym występki kary, konieczne stało się także orzeczenie o kosztach sądowych za obie

<p>instancje. Z uwzględnieniem uwag zawartych poniżej oraz w pkt 6 uzasadnienia, Sąd Odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w częściach wskazanych powyżej, a w zakresie nie poddanym zmianie.</p>	
<p>15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>g) z opisów czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II wyeliminował sformułowanie : „utraty życia albo” (pkt I a),</p> <p>h) przyjął za podstawę rozstrzygnięć z pkt I – V kodeks karny o treści obowiązującej do 30 września 2023 r. w związku z art. 4 § 1 kk i o ten przepis uzupełnił kwalifikacje prawne czynów przypisanych z art. 158 § 1 kk w pkt I i II oraz z art. 190 § 1 kk w pkt IV, podstawę prawną środka kompensacyjnego z pkt III oraz wymiaru kary łącznej z pkt V (pkt I b),</p> <p>i) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt I wymierzył oskarżonemu D. M. grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych przyjmując, że 1 stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (pkt I c),</p> <p>j) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt II wymierzył oskarżonemu J. S. grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych przyjmując, że 1 stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (pkt I d),</p> <p>k) w miejsce kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt IV wymierzył oskarżonemu J. S. grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, że 1 stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (pkt I e),</p> <p>l) w miejsce łącznej kary ograniczenia wolności orzeczonej w pkt V wymierzył oskarżonemu J. S. karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych przyjmując, że 1 stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (pkt I f).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Dokonana zmiana wyroku wynika z konieczności:</p>	

a) dokonania poprawnego opisu czynów przypisanych oskarżonym (czyny zarzucane oskarżonym zawierały wadliwy opis wskazujący na realizację znamion typu czynu zabronionego, ale określonych alternatywnie, zatem należało dokonać redukcji do jednego z alternatywnych znamion poprzez eliminację jednego z wykluczających się znamion skutku. Dokonana zmiana polegała zasadniczo na zmianie redakcyjnej wyroku. Treść uzasadnienia Sądu Rejonowego nie wskazuje, by wadliwie ujęty opis czynu zarzucanego (a następnie przypisanego) miał jakiegokolwiek przełożenie na stosowane następnie wobec oskarżonych sankcje (pkt I a sentencji wyroku odwoławczego);

b) wskazania stosowania ustawy względniejszej dla oskarżonych z uwagi na regulacje intertemporalne funkcjonujące w ustawach karnych, a wynikające z zakazu retroaktywnego działania ustawy surowszej (pkt I b wyroku odwoławczego).

Szczegółowa argumentacja wskazanych w ppkt a) i b) zmian zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego dokonanych w punktach I a i I b sentencji wyroku Sądu Odwoławczego została szczegółowo przedstawiona powyżej w punkcie 4 ppkt 1 i 2 niniejszego uzasadnienia.

Zmiana w zakresie orzeczonych przy zastosowaniu art. 37a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wobec oskarżonych kar i orzeczenie w miejsce kar ograniczenia wolności kar grzywny, uwzględnia przytoczone przez Skarżących okoliczności na uzasadnienie zarzutów ich apelacji odnośnie do rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonych kar (szersze omówienie w pkt 3 ppkt 4 i 5 niniejszego uzasadnienia), jak również wskazane powyżej a uwzględniane z urzędu okoliczności z art. 440 kpk (omówione w pkt 4 ppkt 3 niniejszego uzasadnienia). Sąd Odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie:

- za przypisany obu oskarżonym występki z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w miejsce różnych co do wysokości kar ograniczenia wolności jednakowych co do rodzaju i rozmiaru kar grzywny (pkt I c i pkt I d). Kary te zostały orzeczone w wysokości 300 stawek dziennych grzywny, co w ocenie Sądu uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym, jest także adekwatna do stopnia ich zawinienia. Wysokość stawki jednostkowej ustalonej na poziomie 20 zł

spełnia kryteria wskazane w art. 33 § 3 kk, bowiem uwzględnia osiągnięcia przez oskarżonych dochody, ich warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Sąd Odwoławczy uznał, iż wobec oskarżonych cele kary zostaną spełnione mimo nieorzekania kary pozbawienia wolności (aktualność zachowują w tej mierze ustalenia Sądu Rejonowego), jednocześnie jednak przyjął, że właściwości i warunki osobiste oskarżonych przekonują (uwzględniając argumentację szeroko przedstawioną w apelacjach obrońców oskarżonych), że nie wykonają oni obowiązku pracy wiążącego się z poddaniem się realizacji kary ograniczenia wolności (art. 58 § 2a kk), zważywszy na kończący się okres zatrudnienia oskarżonego J. S. oraz sposób utrzymywania się oskarżonego D. M. i zamiar podejmowania nowego zatrudnienia przez oskarżonego J. S. (umowy zlecenia, dorywcza praca, realizacja prac w ramach zamówień indywidualnych, zważywszy na ich wykształcenie, zdobyte doświadczenie i dotąd świadczoną pracę), wpływu nakładanego obowiązku nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w ramach kar ograniczenia wolności na sytuację materialną oskarżonych, co może determinować ich w kierunku nie poddania się rygorom obowiązku pracy (realizacja negatywnego warunku orzekania tego rodzaju akry z art. 58 § 2a kk), uznać należało w kontekście przywoływanych przez obrońców oskarżonych ich właściwości i warunków osobistych w relacji do celów, jakie kara powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej jej oddziaływania. Natomiast rodzaj tej kary (grzywna) nie będzie ograniczał możliwych sposobów uzyskiwania przez oskarżonych dochodów (na co kładą nacisk Skarżący), ani też nie ograniczy ich możliwości zarobkowania w ramach prac dorywczych, bez potrzeby zawierania umów o pracę (co istotne zwłaszcza przy karze ograniczenia wolności wykonywanej w formie potrącenia wynagrodzenia za pracę). Orzeczono kary tego samego rodzaju i w takiej samej wysokości. Odniesieniem było zachowanie proporcji między orzeczonymi karami ograniczenia wolności i grzywny, co zostaje osiągnięte w sytuacji, gdy założymy, że oskarżeni uchylają się od wykonania orzeczonych wobec nich kar i musi zostać wykonana kara w formie zastępczej kary pozbawienia wolności. Orzeczenia zaskarżono na korzyść, a zatem granicą wziętą

pod uwagę była kara 10 miesięcy ograniczenia wolności, przy zamianie na zastępczą karę pozbawienia wolności doszłoby do orzeczenia tej kary w wymiarze 5 miesięcy. Taki sam wynik zostanie osiągnięty, gdy miałyby dojść do zamiany nieuiszczonej kary grzywny 300 stawek dziennych (150 dni zastępczej kary pozbawienia wolności – a zatem 5 miesięcy). Zatem dolegliwość orzeczonej kary innego rodzaju, w przypadku uchylania się od jej wykonania będzie takiej samej miary. Nie można zatem twierdzić, zmieniając rodzaj kar Sąd Odwoławczy był dla zachowania oskarżonych pobłażliwy.

- za przypisany oskarżonemu J. S. występ z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w miejsce orzeczonej w pkt IV zaskarżonego wyroku kary ograniczenia wolności kary grzywny (pkt Ie), to zaś w konsekwencji powyższej zmiany, a także przy uwzględnieniu twierdzeń obrońcy oskarżonego J. S.,
- w miejsce kary łącznej ograniczenia wolności orzeczonej w pkt V zaskarżonego wyroku, w miejsce nowych kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego J. S. za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, Sąd Odwoławczy wymierzył oskarżonemu J. S. karę łączną grzywny w wysokości 350 stawek dziennych przyjmując, że jedna stawka jest równoważna kwocie 20,00 zł (pkt I f). Wymiar kary łącznej uwzględnia wskazywane także w apelacji obrońcy oskarżonego proporcje kary surowszej i sumy kar (podobnie jak w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego) i stosowanie przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej zasady asperacji polegającej na wymierzeniu kary łącznej powyżej dolnego jej progu wyznaczanego surowszą z kar jednostkowych, nie przekraczając sumy kar jednostkowych.

15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Wobec nieuwzględnienia w całości środka odwoławczego wniesionego na korzyść oskarżonych, zgodnie z dyspozycją art. 636 § 1 kpk w zw. z art.

IV

III

634 kpk na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 3 ust.1 w zw. z art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych koszty procesu za postępowanie odwoławcze obciążają oskarżonych. Stąd też Sąd Okręgowy, uwzględniając wysokość kosztów sądowych zasądzonych od oskarżonych w zaskarżonym wyroku przez Sąd Rejonowy (odpowiednio 611,62 zł od oskarżonego D. M. i 1408,48 zł od oskarżonego J. S. po ich pomniejszeniu o kwoty 180 zł wynikające z wysokości zasądzanej w I instancji opłaty, zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego D. M. kwotę 900,00 zł, a od oskarżonego J. S. kwotę 1.700,00 zł, tytułem częściowego ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, przy czym suma zasądzonych kwot obejmuje zasadniczo poniesione w toku postępowania wydatki.

W pozostałej części korzystając z dyspozycji art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od uiszczenia przypadających kosztów sądowych, w szczególności zaś zwolnił ich od uiszczenia należnej opłaty, która przy zmianie kary na karę łagodniejszego rodzaju, zważywszy na sposób ukształtowania opłaty z związku z karami ograniczenia wolności i grzywny, względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonych od ich uiszczenia. Poniesionymi wydatkami w pozostałej części, przewyższającej sumę zasądzonych od oskarżonych kwot, Sąd obciążył Skarb Państwa.

Ponieważ w toku postępowania odwoławczego oskarżyciel posiłkowy A. Przychodni był reprezentowany przez pełnomocnik ustanowionego z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 1.033,20 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu A. Przychodni w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty ustalono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2024, poz. 763). Obejmuje ona opłatę za udział przed sądem okręgowym w II instancji (840 zł), podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług.

7. PODPIS

SSO Grażyna Artymiak

11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2023 r. (sygn. akt X K 555/22)		
11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2023 r. (sygn. akt X K 555/22)		
11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana